

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci

žalobce: **Ing. M.J.,**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 000 Praha 8 - Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného, a to konkrétně jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a bydliště žalobce v dokumentu v programu Microsoft Excel nazvaném „Žádosti podané a vyřízené v režimu zák. č. 106/1999 Sb.“, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 17 322 Kč, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se domáhá ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve zveřejnění jeho osobních údajů, konkrétně jména, příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a jeho bydliště, v dokumentu Excel zveřejněném na doméně používané žalovaným pro jeho oficiální webové stránky (<https://liberecky-kraj.kraj-lbc.cz/>). Dokument je nazván „Přehled žádostí v režimu zákona 2016“, resp. „Žádosti podané a vyřízené v režimu zák. č. 106/1999 Sb.“ a je tvořen tabulkou, která obsahuje informace o podaných žádostech a informace o způsobu jejich vyřízení spolu s osobními údaji žadatelů. Žalobce nedal souhlas ke zveřejnění či zpřístupnění svých osobních údajů při podání žádostí o informace. Dle žalobce je zveřejnění jeho osobních údajů na oficiálních webových stránkách žalovaného v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“, § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Žalobce zdůraznil, že dokument je dostupný pro tzv. vyhledávací roboty, kteří sbírají data o na Internetu dostupných webových stránkách a souborech, tato data jsou následně indexována, aby bylo možné uživateli vyhledávače po zadání dotazu poskytnout požadovaný výsledek. Skutečnost, že dokument byl indexován vyhledávačem Google, prokazuje, že po určitou dobu byl na volně dostupné webové stránce odkaz na něj. Žalobce zdůraznil, že to byl žalovaný, kdo předmětný dokument umístil na Internet a kdo s největší pravděpodobností tento dokument vytvořil. Každý, kdo zadá do vyhledávače Google jméno a příjmení žalobce, se tak k osobním údajům žalobce může dostat a může se také seznámit s předmětem jeho žádostí o informace, které mohou být těmi, kdo neznají motivaci k takovým dotazům, vnímány jako hloupé či obstrukční. Žalobce se proto cítí postupem žalovaného ohrožen, neboť zveřejnění jeho osobních údajů může vést k útokům na něj ze strany veřejnosti. Žalobce odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 A 46/2017 - 27, který řešil velmi podobný případ.
2. Žalobce v žalobě dále vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů svého právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. Žalobce navrhoval, aby žalovanému bylo zakázáno pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na jeho webových stránkách, a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a bydliště v dokumentu Excel nazvaném „Žádosti podané a vyřízené v režimu zák. č. 106/1999 Sb.“ a alternativně

určení, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na jeho webových stránkách, a to konkrétně jeho jména, příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a bydliště v dokumentu Excel nazvaném „Žádosti podané a vyřízené v režimu zák. č. 106/1999 Sb.“, byl nezákonný. Současně žalobce požadoval náhradu nákladů soudního řízení.

II. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že přehled žádostí podaných v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím byl zveřejněn v rámci navrženého programu jednání zastupitelstva konaného dne 28. 2. 2017. Při jednání vzalo zastupitelstvo na vědomí výroční zprávu podávanou podle § 18 zákona o svobodném přístupu k informacím. Přehled žádostí podaných v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím byl předložen pouze jako informace zastupitelům a odkaz, přes který bylo možno tabulku vyhledat na Internetu, je deaktivován. Žalovaný tvrdil, že při zveřejňování programu jednání zastupitelstva dle § 42 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, není správním orgánem, neboť nepostupuje při této činnosti podle správního řádu, a nemůže se proto ani teoreticky jednat o zásah správního orgánu. Navíc se nejednalo o přímý zásah vůči žalobci, neboť informace byly zveřejněny jako podklad pro zastupitele a prvotním cílem nebylo zveřejnit údaje o žalobci. Dle žalovaného je k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů a nikoliv soud. Dle žalovaného je navíc zásah do osobnostních práv žalobce pod ochranou civilních a nikoliv správních soudů. Žalovaný dále uvedl, že se nemohlo jednat o nezákonný zásah do práv žalobce, neboť údaje, které požaduje odstranit, jsou údaje, které je možné získat ve veřejné části živnostenského rejstříku po zadání jména a příjmení žalobce. Dle žalovaného proto není možné tvrdit, že se jejich zveřejněním dopustil žalovaný nezákonného zásahu do žalobcových práv. Žalovaný dále uvedl, že správní žaloba na údajný nezákonný zásah byla podána bez předchozího upozornění ze strany žalobce a jejím smyslem je primárně získat náklady řízení za právní zastoupení, což lze považovat za zneužití práva ze strany žalobce, kterému by neměla být poskytnuta právní ochrana. Dle žalovaného je třeba přiměřeně použít část třetí občanského soudního řádu a žalobci, pokud bude mít v řízení úspěch, přiznat náhradu nákladů řízení, pouze pokud by bylo prokázáno, že nejméně 7 dní před podáním návrhu zaslal žalovanému výzvu k plnění, a pokusil se tak dosáhnout splnění povinnosti mimosoudně. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce

5. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného především konstatoval, že odkaz na § 42 zákona o krajích je nepřipadný, neboť z tohoto ustanovení nevyplývá, že by měl žalovaný zveřejnit spolu s programem jednání zastupitelstva též osobní údaje všech žadatelů o informace za určité období. Dle žalobce žalovaný při zveřejňování přehledu podaných žádostí také nepochybně jednal jako správní orgán (resp. jako povinný subjekt) podle § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť aktivně zveřejnil v souvislosti s výkonem veřejné moci osobní údaje žalobce,

kteřé získal na základě podané žádosti o informace. Je nerozhodné, z jakého důvodu ke zveřejnění osobních údajů žalobce došlo. Podstatné je, že žalobce nedal ke zveřejnění svých osobních údajů souhlas. Žalobce nesouhlasil s úvahou žalovaného, že se měl obrátit na civilní soud, a znovu odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 A 46/2017 - 27. Žalobce namítal porušení čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod. K tzv. předžalobní výzvě žalobce zdůraznil, že se jedná o institut soukromoprávní, jehož užití nemá ve správním soudnictví žádný precedent. Žalobce se rovněž ohradil proti tvrzení, že podání žaloby je snahou o získání nákladů řízení za právní zastoupení. Pokud žalovaný upozorňoval na skutečnost, že je možné získat osobní údaje žalobce z veřejné části živnostenského rejstříku, žalobce namítal, že tam jsou tyto údaje zveřejněny v souladu s příslušným zákonem, což ale neznamená, že tyto osobní údaje může kdokoli libovolně šířit, a zasahovat tak do práva na ochranu soukromého a osobního života žalobce. Navíc v živnostenském rejstříku je 10 osob se jménem a příjmením M. J., a pokud by žalovaný zveřejnil například pouze jméno a příjmení žalobce, nebylo by možné žalobce na základě údajů veřejně dostupných v živnostenském rejstříku ztotožnit. Žalovaný však poskytl veškeré základní osobní údaje žalobce a v souvislosti s textem podané žádosti o informace žalobce vystavil riziku, že se jako jiní občanští aktivisté stane předmětem případných ataků. Vzhledem k tomu, že žalovaný po podání žaloby dokument s jeho osobními údaji ze své internetové stránky odstranil, trval žalobce pouze na deklaratorním výroku, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného a to konkrétně jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a bydliště žalobce v dokumentu v programu Microsoft Excel nazvaném „Žádosti podané a vyřízené v režimu zák. č. 106/1999 Sb.“, byl nezákonný.

IV. Ústní jednání ve věci

6. Dne 16. 5. 2018 se ve věci uskutečnilo ústní jednání, na které se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili. Po zahájení ústního jednání byla soudu doručena omluva žalobce, který žádal o posečkání se zahájením ústního jednání o 40 minut z důvodu zdravotní indispozice, kterou však žádným způsobem nekonkretizoval. Soud právnímu zástupci žalobce jeho tvrzení o náhlé zdravotní indispozici neuvěřil, neboť právní zástupce žalobce žádá o posunutí jednání, jichž se u zdejšího soudu účastní, opakovaně, nebo se k nim dostavuje opožděně (např. ústní jednání ve věci sp. zn. 58 A 3/2016, či sp. zn. 60 A 4/2017). Žalovaný při ústním jednání setrval na své právní argumentaci uvedené ve vyjádření k žalobě a doplnil, že osobní údaje žalobce jsou zveřejněny v živnostenském rejstříku a lze je proto dle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů bez dalšího použít.
7. Soud neprováděl důkazy, které žalobce navrhoval provést za účelem prokázání, že ke zveřejnění žalobcových osobních údajů na webových stránkách žalovaného došlo, ani důkazy, které žalovaný navrhoval provést za účelem prokázání, že odkaz, přes který bylo možné dokument s osobními údaji žalobce vyhledat na internetu, je v současné době deaktivován. Tyto skutečnosti nejsou mezi stranami sporné. Důkaz print screenem výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 22. 2. 2018,

pak soud neprovedl proto, že to považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné.

V. Právní posouzení soudem

8. Nejprve musí krajský soud reagovat na námitku žalovaného, že zásah do osobnostních práv žalobce je pod ochranou civilních a nikoliv správních soudů. Dle § 21 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů pokud vznikla v důsledku zpracování osobních údajů subjektu údajů jiná než majetková újma, postupuje se při uplatňování jejího nároku podle zvláštního zákona. Na tomto místě předmětné ustanovení odkazuje na § 13 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Subjekt se tak může domoci ochrany svých práv žalobou na ochranu osobnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 1 As 93/2009 - 273, publikované pod č. 2732/2013 Sb. NSS). Tento závěr beze zbytku platí, pokud jde o spor mezi subjektem údajů a správcem, jímž je soukromý subjekt. Jiná je však situace tam, kde zpracovatelem údajů je orgán veřejné moci. Jakkoli v minulosti byla odpovědnost státu za újmu způsobenou při výkonu veřejné moci dovozována i z obecné úpravy ochrany osobnosti v občanském zákoníku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5180/2009, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1638/2007, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1712/2004, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2925/2006), byla tato praxe překonána rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, uveřejněným pod číslem 125/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého nároky spadající pod zákon č. 82/1998 Sb., ve znění účinném od 27. 4. 2006, nelze uplatnit z titulu ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, když úprava odpovědnosti státu za škodu v zákoně č. 82/1998 Sb. je zároveň speciální úpravou v oblasti ochrany osobnosti tam, kde bylo do těchto práv zasaženo při výkonu veřejné moci. Soudy v občanském soudním řízení nemají ale pravomoc uložit orgánu veřejné moci to, co žalobce původně požadoval (tj. zakázat mu pokračovat ve zveřejňování jeho osobních údajů), ani deklarovat, že zásah byl nezákonný, a to ani podle zákona č. 82/1998 Sb., ani podle jiného předpisu soukromého práva. Žalobcem zpochybňovaný úkon (zásah) orgánu veřejné moci vůči jeho osobě totiž není soukromoprávním vztahem, ale vztahem vyplývajícím z veřejnoprávních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 942/2016). Soudy ve správním soudnictví ostatně svoji příslušnost v tomto směru dovodily (srov. žalobcem zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 A 46/2017 - 27, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 4 As 46/2016 - 94).
9. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

10. Podle § 83 s. ř. s. věty první je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah.
11. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
12. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
13. Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo, to je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247, č. 1773/2009 Sb. NSS, „ArcelorMittal“ judikoval, že *„posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 s. ř. s., - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.“* Žalobce tvrdí, že byl zkrácen na právech zveřejněním svých osobních údajů na doméně používané žalovaným pro jeho oficiální webové stránky. Podmínka aktivní legitimace žalobce k podání žaloby je tedy splněna.
14. Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je dle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Žalovaný svou pasivní legitimaci zpochybňuje a tvrdí, že při zveřejnění žalobcových osobních údajů postupoval dle § 42 zákona o krajích a nevystupoval přitom jako správní orgán. Krajský soud s takovou interpretací jednání žalovaného nesouhlasí. Dokument obsahující osobní údaje žalobce byl na internetových stránkách žalovaného uveřejněn žalovaným, a je to tedy žalovaný, komu je takové uveřejnění přičitatelné. Orgán územního samosprávného celku, jímž žalovaný je, je správním orgánem nezávisle na tom, zda jde o výkon samostatné nebo přenesené působnosti. Zásadní je, zda ke zveřejnění osobních údajů žalobce došlo v rámci výkonu veřejné moci. Dle krajského soudu se o výkon veřejné moci jednalo. Osobní údaje žalobce žalovaný zjistil z žalobcových žádostí o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zveřejnil je na Internetu spolu s výroční zprávou o své činnosti v oblasti poskytování informací, když oba dokumenty přiložil k programu jednání zastupitelstva kraje. I podmínku pasivní legitimace žalovaného má tedy soud za splněnou.
15. Žalobu podanou dne 12. 1. 2018 má zdejší soud dále ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. za včasnou, neboť žalobce tvrdí, že se o nezákonném zásahu do svých práv dozvěděl dne

6. 12. 2017, a z ničeho nevyplývá, že by se tak mělo stát v jiný okamžik. Přípustnost žaloby v tomto případě nelze podmiňovat vyčerpáním prostředku nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s, neboť právní řád v případě postupu žalovaného spočívajícího ve zveřejnění osobních údajů žalobce na Internetu žádný formalizovaný prostředek nápravy nenabízí. Za takový prostředek ochrany nelze považovat podnět Úřadu pro ochranu osobních údajů. Lze proto uzavřít, že žaloba je přípustná a byla podána včas.
16. Žalovaný tvrdí, že informace byly zveřejněny jako podklad pro zastupitele a cílem nebylo zveřejnit údaje o žalobci. Motivace žalovaného ke zveřejnění osobních údajů žalobce však není pro posouzení důvodnosti žaloby rozhodná. Důležité naopak je, že ani žalovaný nepopírá, že dokument s osobními údaji žalobce bylo možné po určitou dobu na Internetu vyhledat, a že to byl žalovaný, kdo tento dokument na svých webových stránkách zveřejnil.
17. Žalovaný rovněž namítá, že osobní údaje žalobce jsou dostupné ve veřejné části živnostenského rejstříku, a nejedná se proto o údaje, kterým je poskytována právní ochrana. I tento právní názor musí krajský soud korigovat. V živnostenském rejstříku jsou osobní údaje žalobce uvedeny v souvislosti s jeho působností, pro kterou byl do veřejně přístupného seznamu zapsán (konkrétně v souvislosti s výkonem jeho živnostenského oprávnění). Pouze v souvislosti s výkonem živnostenského oprávnění žalobce se proto nebude jednat o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. To však není případ zveřejnění žalobcových osobních údajů v souvislosti s podáním žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Odkaz žalovaného na § 5 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů je nepřipadný.
18. Dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, které na projednávaný případ nedopadá, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas, což žalobce nedal.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Žalobcovy osobní údaje tak byly zveřejněny bez právního podkladu. Zásah do ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí pak v projednávaném případě nelze odůvodnit ani účelem ochrany základních práv jiných osob, anebo ochranou veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (viz nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06). Zásah žalovaného spočívající ve zveřejnění žalobcových osobních údajů byl proto nezákonný.
20. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.
21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch,

právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 2 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů a náhradou za promeškaný čas jeho právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky a účast na jednání před soudem) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 12 400 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 1 200 Kč (4 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů po korunovém zaokrouhlení ve výši 1 222 Kč. Při jejich výpočtu vycházel z následujících skutečností: vůz ■■■■; vzdálenost Praha - Liberec - Praha = 214 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, činí 5,6 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,00 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce]; cena za litr automobilového benzínu 95 oktanů podle vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 30,50 Kč. Krajský soud konečně přiznal právnímu zástupci žalobce náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 500 Kč (5 půlhodin za cestu na jednání z Prahy a zpět). Odměna zástupce tak činí 15 322 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 17 322 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

22. Soud nemohl při rozhodování o nákladech řízení postupovat podle § 64 s. ř. s. a přiměřeně použít část třetí občanského soudního řádu, protože s. ř. s. obsahuje vlastní úpravu náhrady nákladů řízení obsaženou právě v § 60.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 16. května 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu